

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 สาระสำคัญของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัญหาที่ว่า จะใช้คะแนนสอบไล่ชั้นประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายมาเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียน เพื่อเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาแทนการสอบคัดเลือกจะได้อหรือไม่ นั้น เป็นปัญหาที่นักบริหารและนักวิชาการทางการศึกษาให้ความสนใจมานานแล้ว ได้มีการศึกษาดังความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เช่น มีผู้วิจัยหลายท่านได้นำทฤษฎีเกี่ยวกับสหสัมพันธ์ (Correlation) มาศึกษาถึงความสัมพันธ์ของคะแนนสอบไล่ในชั้น ม.ศ.5 คะแนนสอบคัดเลือกกับผลการเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อที่จะศึกษาว่า การคัดเลือกนักเรียนที่สำเร็จชั้น ม.ศ.5 เพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย โดยใช้วิธีการสอบคัดเลือกอย่างที่ใช้ในปัจจุบันนั้น จะสามารถทำนายผลการเรียนในมหาวิทยาลัยได้เพียงไร และถ้าจะใช้วิธีการคัดเลือกโดยดูจากผลการเรียนในชั้น ม.ศ.5 คือ ถ้าจะใช้คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มาเป็นเกณฑ์ตัดสินเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ามหาวิทยาลัยจะได้อหรือไม่ โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับคะแนนสอบคัดเลือกว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับไหน และโดยการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของคะแนนสอบคัดเลือกกับผลการเรียนในมหาวิทยาลัย กับความสัมพันธ์ของคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับผลการเรียนในมหาวิทยาลัย ว่าเป็นอย่างไร งานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้ คือ

ไพฑูริย์ บุญะเวช (2510) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของ ดร. ภิญโญ สาธร ว่า ใน พ.ศ. 2504 ภิญโญ สาธร ได้วิจัยเรื่อง "ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2499 - 2503" ผลของการวิจัยปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมชั้นเตรียมอุดมศึกษากับคะแนนเฉลี่ยทุกวิชาทุกปีการศึกษาได้ค่า $r = 0.384$

เป็นสหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญที่ระดับ 1% สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ⁷

ใน พ.ศ. 2506 วิทยุ สาร ได้วิจัยถึง ความสัมพันธ์ระหว่าง คะแนนสอบคัดเลือกของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติกับคะแนนสอบโลกวางปี และลักษณะสำคัญบางประการของนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2505 ปรากฏว่า สหสัมพันธ์ระหว่างวิชาเดียวกันที่สอบคัดเลือกด้วยข้อสอบของสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติกับการสอบโลกวางปีในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในระดับปานกลาง

สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2510) ได้วิจัยเรื่อง "การวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. 2505 - 2509" ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้น ม.ศ.5 แผนกวิทยาศาสตร์ที่สอบได้คะแนนดีส่วนมากจะสอบคัดเลือกได้คะแนนดีด้วย นั่นคือสำหรับนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ นั้นสามารถใช้คะแนน ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกได้ ส่วนนักเรียน ม.ศ.5 แผนกศิลปะค่าของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ จนไม่สามารถสรุปผลที่แน่นอนได้

วิชารัต เจ แกรฟ (2511) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "นิสิตนักศึกษากับการศึกษาในมหาวิทยาลัย" โดยการศึกษาหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายวิชาคะแนน ม.ศ.5 กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และคะแนนสอบคัดเลือกกับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 สาขาวิทยาศาสตร์ ภาควิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และคณะวิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2510 ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนน ม.ศ.5 รายวิชาส่วนใหญ่มีความสามารถในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก และวิชาที่มีความสามารถทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ได้ดีที่สุดคือ วิชาภาษาอังกฤษ กับคณิตศาสตร์ในชั้น ม.ศ.5

7. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง หมายความว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้มีค่าอยู่ในระหว่าง .40 ถึง .60 ตามความหมายของผู้วิจัยดังกล่าว

ไพฑูริย์ บุญยะเวช (2510) ได้ทำคาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 แผนกศิลป์ปะ ปีการศึกษา 2506 กับคะแนนแสดงผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ในปีการศึกษา 2507 และ 2508 ตามลำดับ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับคาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในคณะนี้กับคะแนนแสดงผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 เฉพาะหมวดภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา ปรากฏว่า คาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ในวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา คือ .36, .64 และ .72 ตามลำดับ คาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ มีนัยสำคัญที่ระดับ 1% และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับคะแนนแสดงผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ขนาดปานกลางที่ระดับความมีนัยสำคัญ 1% ส่วนผลของการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้จากกลุ่มที่มีคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นตัวทำนายกับคาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้จากกลุ่มที่มีคะแนนสอบคัดเลือกเป็นตัวทำนาย ไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกัน แสดงว่าคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 แผนกศิลป์ปะ และคะแนนสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ มีประสิทธิภาพในการทำนายได้ดีพอ

ในปีต่อมาได้มีงานวิจัยในทำนองเดียวกันกับของ ไพฑูริย์ บุญยะเวช อีกหลายเรื่อง โดยมีจุดมุ่งหมาย วิธีการดำเนินงานวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลแบบเดียวกัน แต่ใช้ประชากรคนละชุด จุดมุ่งหมายดังกล่าวก็คือ จะศึกษาว่าจะใช้คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาจะได้ผลเหมือนกับการใช้คะแนนสอบคัดเลือกมาเป็นเกณฑ์หรือไม่ ถ้าจะใช้ตัวทำนายทั้งสองชนิดรวมกันจะได้ผลอย่างไร ทั้งนี้โดยการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับความ

สำเร็จในการศึกษาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ งานวิจัยเหล่านี้คือ

ฉวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร (2511) สรุปว่า คะแนน ม.ศ.5 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทั้งสายวิทยาศาสตร์และศิลปะสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทุกหมวดวิชาที่ระดับนัยสำคัญ 1% และคะแนน ม.ศ.5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก จึงควรใช้คะแนน ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้

ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุชยา (2511) ใ้โดยว่า คะแนน ม.ศ.5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ของนิสิตคณะครุศาสตร์ (ศิลปะ) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะอักษรศาสตร์ คณะโบราณคดี และคณะสถาปัตยกรรมไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกวิชาที่มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนได้ดีที่สุด คือ วิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงควรใช้คะแนน ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนในคณะเหล่านี้

วาสนา พานิชการ (2511) สรุปว่า สามารถใช้คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 แทนคะแนนสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่นได้ โดยที่คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับคะแนนสอบคัดเลือกส่วนมากมีความสามารถในการทำนายผลสำเร็จของการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และขอนแก่นได้ดีพอ ๆ กัน แต่คะแนน ม.ศ.5 บางส่วนมีประสิทธิภาพในการทำนายได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก

วิรัตน์ วะยางกูร (2511) สรุปว่า สามารถใช้คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 แทนคะแนนสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาต่อในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ และคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 ทำนายผลการเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ดีกว่า

คะแนนสอบคัดเลือกในหมวดภาษาอังกฤษเพียงหมวดเดียว หมวดอื่นนอกจากนี้ ตัวทำนายทั้งสองทำนายได้ผลดีเหมือนกัน

สายหยุด เขียวคอกน้อย (2511) สรุปผลการวิจัยไว้ว่า คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับคะแนนสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ทุกหมวดวิชา และส่วนใหญ่คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ได้ดีทีเดียวกับคะแนนสอบคัดเลือก และในกรณีที่ทำเป็นข้อไขคะแนนเพียงชุดหนึ่งเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกแล้ว คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 สามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกได้

บรรษา สาทรายทอง (2511) สรุปว่า คะแนนสอบคัดเลือกกับคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 ทุกหมวดวิชาหลัก และคะแนนรวมของนิสิตมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มีความสัมพันธ์กัน และคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกเล็กน้อย จึงน่าจะใช้คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ได้

ในปี พ.ศ.2513 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติในปัจจุบัน) ก็ได้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 คะแนนสอบคัดเลือก กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษาปีการศึกษา 2510 และ 2511 ในการวิจัยเรื่องนี้ คณะกรรมการวิจัย ๓ กองการที่จะทราบว่า คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มีคุณภาพทางวิชาการดีเทียบหรือดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกหรือไม่ โดยการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 3 ชุด คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 คะแนนสอบคัดเลือกกับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับคะแนนสอบคัดเลือก ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนรวม ม.ศ.5 มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือกร้อยละ 67.70 ซึ่งเชื่อได้ว่า

คะแนนรวม ม.ศ.5 มีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนของนิสิตนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือกที่ได้อยู่ในปัจจุบัน และถ้าพิจารณาเป็นรายวิชาจะได้ว่า คะแนนรายวิชา ม.ศ.5 มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลการเรียนรายวิชาในชั้นปีที่ 1 สูงกว่า คะแนนรายวิชาสอบคัดเลือก ร้อยละ 57.28 ดังนั้น ถ้าจะใช้คะแนนรวมหรือคะแนนรายวิชา ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาก็คงทำได้

งามจิตต์ ฉันทวรภาพ (2516) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับผลการเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อต้องการทราบว่า คะแนนในหมวดหรือรายวิชาใดที่สัมพันธ์กับผลการศึกษาในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มากที่สุด โดยศึกษาเฉพาะผู้ที่เข้ามาศึกษาในปีการศึกษา 2508 จนสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้พิจารณาเฉพาะจากผู้สำเร็จชั้น ม.ศ.5 แผนกวิทยาศาสตร์ ในปีการศึกษา 2506 และ 2507 ซึ่งสรุปได้ว่า ถ้าให้ผลการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เป็นตัวแปรตามโดยมีคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นตัวแปรอิสระแล้ว จะได้ว่า วิชาชีววิทยา หมวดภาษาอังกฤษ หมวดคณิตศาสตร์ วิชากลศาสตร์ วิชาแม่เหล็กไฟฟ้า มีผลต่อการศึกษา ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ และโดยที่โคคาสัมประสิทธิ์แห่งการถดถอย (Regression coefficient) ของคะแนนวิชาชีววิทยาสูงจึงแสดงว่า ถ้านักเรียนสอบไล่คะแนนวิชาชีววิทยาสูง จะมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์มาก แต่ถ้าเปลี่ยนคะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 ให้มีฐานเป็นร้อยเท่ากันหมด จะโคคาสัมประสิทธิ์แห่งการถดถอยของหมวดคณิตศาสตร์สูงที่สุด รองลงมาคือหมวดภาษาอังกฤษ และวิชาชีววิทยา

สำหรับคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีนั้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนต่าง ๆ ในชั้น ม.ศ.5 กับผลการเรียนในคณะนี้ไม่ต่างกันมากนัก แสดงให้เห็นว่า คะแนนต่าง ๆ ในชั้น ม.ศ.5 มีผลต่อการศึกษาในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีพอ ๆ กัน วิชาที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนในคณะนี้คือ วิชาเคมีปฏิบัติ หมวดคณิตศาสตร์ วิชาชีววิทยา วิชาเคมี และวิชาแม่เหล็กไฟฟ้า

ผู้จัดทำ นิตยสาร (2518) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่าง ผลการสอบชั้น ม.ศ.5 และผลการสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ การวิจัยนี้มุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ดังกล่าว ทั้งโดยส่วนรวม จำแนกเป็นรายคณะ และสาขาวิชาเอก และเพื่อจะหาแนวโน้มว่า ในการสอบคัดเลือกนักศึกษาเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ ควรจะใช้ข้อสอบคัดเลือกเข้าสถาบัน อุดมศึกษาหรือใช้ผลการสอบชั้น ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ ถ้าใช้อย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างนี้ ควรจะใช้หมวดวิชาใดบ้าง อย่างไร สำหรับคัดเลือกนักศึกษาเข้าในแต่ละคณะหรือสาขาวิชา เอกต่าง ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากนักศึกษาของ 5 คณะ คือ คณะวิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ รวมทั้งหมด 292 คน ซึ่งสำเร็จ ชั้น ม.ศ.5 ในปีการศึกษา 2509 และสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรชั้นปริญญาตรีในปี การศึกษา 2513 ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า ผลสำเร็จทางการ เรียนตลอดหลักสูตรปริญญาตรี ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีความสัมพันธ์กับผลการสอบชั้น ม.ศ.5 สูงกว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษากับผลสำเร็จทางการ เรียน ดังกล่าว แม้ว่าจะแยกย่อยเป็นรายคณะหรือสาขาวิชาเอกก็ตาม ส่วนใหญ่ยังมีแนวโน้มที่จะ สูงกว่า นั่นคือ ผลการสอบ ม.ศ.5 เป็นตัวพยากรณ์ความสำเร็จทางการ เรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ดีกว่า ที่จะใช้ผลการสอบคัดเลือกเป็นตัวพยากรณ์ และผลสำเร็จ ทางการเรียนของนักศึกษาในแต่ละคณะหรือสาขาวิชาเอก ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับ ผลการสอบ ม.ศ.5 ในบางหมวดวิชาเท่านั้น ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามคณะหรือสาขาวิชาเอก ฉะนั้น ถ้าจะใช้ผลการสอบ ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัยแล้ว ควรเลือกใช้ผลการสอบ ม.ศ. 5 บางหมวดที่จำเป็นหรือเลือกใช้คะแนนรวม แล้วแต่กรณี

2.2 สาระสำคัญของงานวิจัยที่จะศึกษาต่อ

จากผลของการวิจัยที่มีผู้ทำมาแล้วดังกล่าวในข้อ 2.1 สามารถสรุปได้ว่า คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 กับคณะสอบคัดเลือก เขามหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์กันทั้ง คณะรวมและคณะรายวิชา แสดงว่าสามารถใช้คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 แทน คณะสอบคัดเลือกได้ และถ้าพิจารณาในแง่วิชาการแล้ว คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 มี สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และความสามารถในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ดีกว่าคณะสอบคัดเลือก จึงควรใช้คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก นักเรียนเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาแทนคณะสอบคัดเลือกดังที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

สำหรับการวิจัยนี้ เป็นการวิจัยต่อจากผลสรุปข้างต้น โดยถือผลสรุปดังกล่าว เป็นข้อยุติว่า จะใช้คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาแทนคณะสอบคัดเลือก โดยใช้วิธีการทดลองเป็นขั้นตอน พิจารณาหา ทฤษฎีหรือรายวิชาในชั้น ม.ศ.5 ที่จำเป็นพร้อมทั้งหาหน้าหนักหรืออัตราส่วนที่เหมาะสม ให้สำหรับจะนำมาคิดเพื่อใช้เป็น เกณฑ์ตัดสินนักเรียนให้เข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

นั่นคือ ในการวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะเสนอแบบการคัดเลือกผู้เข้าศึกษา ต่อในสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามสาขาวิชาของยูเนสโก โดยพิจารณาจากคณะสอบไล่ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การที่จะเสนอแบบการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา ตามสาขา วิชาของยูเนสโกนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นการ รวมกลุ่มวิชาที่คล้ายคลึงกันไว้ด้วยกัน ซึ่งนอกจากจะครอบคลุมทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในประเทศแล้ว ยังสะดวกในการพิจารณา คณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 อีกด้วย นั่นคือในการคัดเลือกนักเรียนตามสาขาวิชาย่อยที่อยู่ใน สาขาวิชายูเนสโกเดียวกัน อาจพิจารณาจากคณะสอบไล่ชั้น ม.ศ.5 ที่ทำได้จากแบบ การคัดเลือกนี้เป็นหลัก และอาจจะเพิ่มการสอบในวิชาที่เห็นว่าจำเป็นเฉพาะสาขานั้น ๆ อีกก็ได้